

11. 11. 2004

ID: 29177

Kupní smlouva a výzva soudu podle § 43 odst. 1 o. s. ř

Pro posouzení, zda vznikla kupní smlouva na základě objednávky zboží, je nezbytné zjistit nejen to, zda taková objednávka má náležitosti kupní smlouvy podle § 409 odst. 2 obchodního zákoníku, tj. zda v ní bylo specifikováno dostatečně určité požadované zboží a kupní cena nebo způsob jejího určení, nýbrž i to, zda účastníci dodrželi postup při uzavírání smlouvy, stanovený v § 43 a násl. občanského zákoníku, včetně údaje o datu objednávky.

Výzva soudu k doplnění podání podle § 43 odst. 1 o. s. ř. musí být formulována přesně, jednoznačně a srozumitelně. Jejím obsahem nemůže být pouhý demonstrativní výčet skutečností, o které je nutno žalobu doplnit. Povinností soudu prvního stupně je přesně specifikovat, která další žalobní tvrzení jsou nezbytná pro to, aby žaloba byla projednatelná.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 215/2003-48, ze dne 9.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně N., spol. s r.o., zastoupené JUDr. Z. D., advokátem, proti žalované 3 x P s. s.r.o. „v likvidaci“, o zaplacení 360.608,90 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 17 Cm 395/2000, o dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. října 2002, č.j. 4 Cmo 303/2001-36, tak, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. října 2002, č.j. 4 Cmo 303/2001-36, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. dubna 2001, č.j. 17 Cm 395/2000-23, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se žalobou ze dne 26. září 2000, domáhala po žalované zaplacení 244.248,90 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 26.9.1996 do zaplacení, 14.209,40 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 21.11.1996 do zaplacení, 6.899,10 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 21.11.1996 do zaplacení, 23.948,60 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 21.11.1996 do zaplacení, 40.924,90 Kč s 16% úrokem z prodlení od 29. 11. 1996 do zaplacení, 13.761,60 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 4.12.1997 do zaplacení a 16.616,40 Kč s 16 % úrokem z prodlení od 31.1.1998 do zaplacení. K odůvodnění svého požadavku uvedla, že dodala žalované barvy a ředidla, které vyúčtovala fakturou číslo 9601144, znějící na částku 244.248,90 Kč, splatnou 26.9.1996, fakturou číslo 1340002106, znějící na částku 6.899,10 Kč, splatnou 21.11.1996, fakturou číslo 1340002116, znějící na částku 14.209,40 Kč, splatnou 21.11.1996, fakturou číslo 1340002136, znějící na částku 23.948,60 Kč, splatnou 21.11.1996, fakturou číslo 1340002286, znějící na částku 40.924,90 Kč, splatnou 29.11.1996, fakturou číslo 1340006597, znějící na částku 13.761,60 Kč, splatnou 4.12.1997, fakturou číslo 1340000688, znějící na částku 16.616, 40 Kč, splatnou 27.2.1998. Tvrdila, že žalovaná žádnou z uvedených faktur nezaplatila.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7. března 2001, č.j. 17 Cm 395/2000-19, vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení usnesení žalobu doplnila „o vylíčení rozhodujících skutečností (§ 79 odst. 1 občanského soudního řádu, dále též jen „o. s. ř.“) ve vazbě na důvodnost jednotlivě vyúčtovaných faktur co do vzniku závazku a jeho splnění, neboť faktura sama není podkladem pro projednávání věci a důkazem oprávněnosti žaloby“. Soud prvního stupně - cituje § 42 odst. 4 o. s. ř. a § 79 odst. 1 o. s. ř. - sdělil žalobkyni, že její podání ze dne 26. září 2000 náležitosti požadované uvedenými ustanoveními občanského soudního řádu nemá.

Poté, co žalobkyně na výzvu soudu prvního stupně reagovala podáním ze dne 20. března 2001, jež došlo soudu dne 21. března 2001, kterým sdělila soudu, že fakturami - jejichž číslo, částku a datum splatnosti uvedla - vyúčtovala dodávky zboží, jehož převzetí žalovaná potvrdila na dodacích listech (jež soudu současně postupuje), soud prvního stupně usnesením ze dne 3. dubna 2001, č.j. 17 Cm 395/2000-23, podání žalobkyně ze dne 26. září 2000 odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, jakož i o tom, že se žalobkyni vrací soudní poplatek ve výši 14.664,- Kč. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že i přes výzvu obsaženou v usnesení ze

dne 7. března 2001, č.j. 17 Cm 395/2000-19, žalobkyně i s ohledem na své podání ze dne 20. března 2001 „pouze obecně odkázala na faktury a dodací listy potvrzené žalovanou, konkrétně však ani ve smyslu splnění závazku, ani ve smyslu jeho vzniku nic neuvedla“. Vzhledem k tomu, že se vady podání ze dne 26. září 2000 odstranit nepodařilo a jde o takové vady řízení, pro něž nelze v řízení pokračovat, bylo podání žalobkyně odmítnuto.

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 22. října 2002, č.j. 4 Cmo 303/2001-36, usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud dovodil, že ze žaloby ani z jejího doplnění učiněného podáním žalobkyně ze dne 20. března 2001 v reakci na výzvu soudu prvního stupně, „není jasné, jaký skutek má být předmětem řízení, není jasné, z jakého důvodu se žalobkyně zaplacení žalovaných částek domáhá, o jaký nárok vlastně jde“. Žalobkyně netvrdí zákonem předpokládané skutečnosti pro existenci závazku, neuvádí konkrétní skutkové okolnosti, z nichž dovozuje svůj nárok. Odvolací soud uzavřel, že „obecné tvrzení, že žalobkyně dodala žalovanému barvy a ředidla, že fakturami byly vyúčtovány dodávky zboží, jehož převzetí žalovaná potvrdila na dodacích listech, je pro projednání věci nedostatečné. Obecným odkazem na nezaplacené faktury a dodací listy, bez dalšího, skutek vymezen není“. Vzhledem k tomu, že žalobkyně rozhodující skutková tvrzení umožňující podřadit uplatněný nárok pod příslušné ustanovení hmotného práva, i přes výzvu soudu prvního stupně, neuvedla, a její podání ze dne 26. září 2000 tak neobsahovalo vyličení rozhodujících skutečností, které jsou nutné pro skutkové a právní posouzení věci, byla žaloba odmítnuta v souladu s § 43 odst. 2 o. s. ř.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně včas dovolání - dovozuje jeho přípustnost z ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. - v němž podrobně popsala procesní postup soudů obou stupňů. Má za to, že z jejich skutkových tvrzení a z předložených listinných důkazů zcela jednoznačně vyplývá, že dodala žalované zboží a ta jeho převzetí potvrdila. Tvrdit uzavření kupní smlouvy nemohla proto, že se jednalo o telefonickou objednávku a žalovaná mohla její uskutečnění popřít. Současně též nemohla tvrdit, že se jedná o bezdůvodné obohacení, neboť věděla, že ze strany žalované byla uskutečněna objednávka, podle které jí žalobkyně zboží dodala. Domnívala se, že soud prvního stupně poté, co vydal a následně zrušil platební rozkaz, nařídí podle ustanovení § 172 o. s. ř. a ustanovení § 174 o. s. ř. ústní jednání. Podle jejího názoru podáním ze dne 21.3.2001 doplnila všechny rozhodující skutečnosti ve vazbě na důvodnost jednotlivě vyúčtovaných faktur jak co do vzniku závazku (povinnost zaplatit dodané zboží), tak co do jeho splnění (potvrzené dodací listy). Skutečnost, že ze žaloby nevyplývá, zda došlo k plnění na základě smlouvy nebo bez právního důvodu, není vadou, která by bránila projednání věci, neboť soud prvního stupně si měl a také mohl při nařízeném ústním jednání utvořit vlastní úsudek o tom, zda-li se jedná o nárok uplatněný z titulu smluvního nebo bezdůvodného obohacení. Soud měl pokračovat v jednání, v jehož průběhu by žalobkyně musela svá skutková tvrzení případně doplnit tak, aby byla pro soud určitá a srozumitelná. Žalobkyně namítá, že z usnesení soudu prvního stupně ze dne 7. března 2001 nevyplývá, doplnění jakých konkrétních rozhodujících skutečností soud vyžadoval. S ohledem na soudem vydaný platební rozkaz měla za to, že žaloba byla řádně odůvodněna a soud ji vyzývá pouze k odůvodnění toho, proč předložené faktury vystavila. Výzva soudu prvního stupně byla neurčitá a nesrozumitelná a nemohla tedy vyvolat účinky předpokládané ustanovením § 43 odst. 2 o. s. ř. Navíc omyl žalobkyně v tom, jakým způsobem má na výzvu reagovat, byl způsoben soudem, jednak vydáním platebního rozkazu a jednak textem výzvy, kteréžto listiny jsou ve vzájemném rozporu. Žalobkyně nebyla soudem vyzvána k tomu, aby sdělila rozhodné skutečnosti, z nichž vyplývá uplatňované právo, nýbrž k tomu, aby sdělila, co bylo důvodem vystavení faktur. Vedle toho usnesení soudu prvního stupně ze dne 7. března 2001 obsahuje poučení, jež náležitě nerozlišilo, podle které z alternativ uvedených v ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. bude soud prvního stupně v případě neodstranění vad podání postupovat a pro žalobkyni z poučení nevyplývá přesná a určitá informace o následcích nečinnosti či neodstranění vad podání. Na podporu svých námitek žalobkyně poukazuje na dostupnou judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně pak na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000 uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 9, ročník 2002, pod číslem 178, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. října 2002, sp. zn. 21 Cdo 370/2002 uveřejněné v témže časopise, č. 11, ročník 2002, pod číslem 209 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2002, sp. zn. 29 Odo 421/2002 (uveřejněné tamtéž, č. 11, ročník 2002, pod číslem 210).

Dovolání je přípustné podle § 239 odst. 3 o. s. ř. a je i důvodné.

Dovolací argumenty žalobkyně jsou z obsahového hlediska především kritikou právního posouzení věci odvolacím soudem při řešení procesní otázky (otázky náležitostí žaloby).

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst.

4) obsahovat jméno, příjmení a bydliště účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, označení státu a příslušného státního orgánu, který za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Ve věcech vyplývajících z obchodních vztahů musí návrh dále obsahovat identifikační číslo právnické osoby, identifikační číslo fyzické osoby, která je podnikatelem, popřípadě další údaje potřebné k identifikaci účastníků řízení. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních vztahů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90), se nazývá žalobou.

Ustanovení § 43 o. s. ř. pak určuje, že předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést (odstavec 1). Není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen (odstavec 2).

Napadené rozhodnutí spočívá na závěru, že žaloba je neurčitá ve vylíčení rozhodujících skutečností, kterými má být vymezen skutek, jež je předmětem řízení (v žalobě nebyl vymezen předmět řízení po skutkové stránce).

Skutkové okolnosti musí být vylíčeny tak, aby popsáný skutek v žalobě (skutkový děj, na jehož základě žalobce uplatňuje svůj nárok) umožňoval jeho individualizaci (nemožnost záměny s jiným skutkem).

V projednávané věci ze žaloby ze dne 26. září 2000 a jejího doplnění ze dne 20. března 2001 vyplývá pouze to, že se žalobkyně domáhala zaplacení částky 360.608,90 Kč s příslušenstvím za uskutečněnou dodávku barev a ředidel, přičemž součástí žaloby učinila i číselná označení jednotlivých faktur s uvedením fakturovaných částek, včetně data jejich splatnosti. Jak již dříve uzavřel Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. ledna 2003, sp. zn. 29 Cdo 1089/2000, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 2003, pod číslem 35, vylíčení rozhodujících skutečností může mít - zprostředkovaně - původ i v odkazu na listinu, kterou žalobce (coby důkazní materiál) připojí k žalobě; to ovšem platí jen tehdy, jestliže žalobce v textu žaloby na takovou listinu výslovně odkáže. Tento závěr však ničeho nemění na povinnosti žalobkyně uvést rozhodující skutková tvrzení v žalobě a nespolehat se na to, že soud případně zjistí potřebné skutečnosti z příloh žaloby. Tímto způsobem si sice žalobkyně značně zjednodušila vypracování žaloby, spoléhala však na to, že nedostatek jejího úsilí nahradí soud úsilím vlastním. Takový postup však vede jen ke zvýšení náročnosti práce soudu a tím i k vynaložení času, který by soud jinak mohl věnovat dřívějšímu řešení jiných věcí; přitom právě urychlení práce soudů je účelem ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. (shodně uzavřel Nejvyšší soud v usnesení ze dne 25. června 2003, sp. zn. 29 Odo 830/2002). V rozsudku sp. zn. 29 Odo 1089/2000 Nejvyšší soud také na téma poměru ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. k ustanovení § 101 odst. 1 o. s. ř. uvedl, že, žaloba, která je projednatelná, včetně toho, že obsahuje vylíčení rozhodujících skutečností (§ 79 odst. 1 o. s. ř.), ještě nemusí být žalobou, na jejímž základě lze v ní uplatněnému požadavku vyhovět; tomu může bránit (a to i pro účely vydání platebního rozkazu nebo rozsudku pro zmeškání) okolnost, že ani v pozdější fázi řízení nebyly uplatněny všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti (srov. § 101 odst. 1 o. s. ř.). Představa dovolatelky (vyjádřená v dovolání), že úsudek o skutkové verzi případu si měl vytvořit soud při nařízeném jednání, je z tohoto pohledu hrubě nesprávná. Povinnost tvrzení o rozhodujících skutečnostech, jež odůvodňují přiznání požadovaného nároku, ve sporném řízení spočívá jednoznačně na žalobci (srovnej § 79 odst. 1 o. s. ř.), přičemž součástí této procesní povinnosti je i povinnost účastníka řízení tyto skutečnosti vylíčit pravdivě. Odvolací soud správně uzavřel, že úkolem soudu ve sporném řízení je dokazováním prověřit skutkovou verzi případu, tvrzenou účastníky k uplatnění nebo bránění jejich práva. Obava z neunesení důkazního břemene ohledně žalobcem sdílené skutkové verze případu (zde v dovolání vyjádřená obava, že by žalovaná popřela existenci telefonické objednávky) v žádném případě nemůže být důvodem k tomu, aby účastník od pravdivého vyklíčení rozhodujících skutečností upustil. Jednání pak soud může - ve shodě s ustanovením § 114 odst. 1 o. s. ř. - nařídit, lze-li očekávat, že věc při tomto jednání také rozhodne. Z ustanovení § 114 odst. 2 se zřetelně podává, že úkony, jež mohou vyústit v odmítnutí žaloby podle § 43 odst. 2 o. s. ř., činí soud před jednáním (v rámci přípravy na ně).

I s přihlédnutím k tomu, že v důsledku doplňujícího podání ze dne 20. března 2001 se žalobkyně - zprostředkovaně - dovolávala údajů obsažených v připojených fakturách a dodacích listech, nelze mít její povinnost vylíčit v žalobě rozhodující skutečnosti takto vnímanými skutkovými tvrzeními za splněnou. K tomu, aby soud mohl o žalobě rozhodnout, musí se především zabývat tím, zda mezi účastníky byly ohledně dodaného zboží uzavřeny kupní smlouvy - uzavření takových smluv je nezbytnou podmínkou vzniku povinnosti k zaplacení kupní ceny. Pokud by nebyly smlouvy uzavřeny, mohla by se žalobkyně domáhat pouze plnění z bezdůvodného obohacení. K prověření příslušné skutkové verze případu jak z pohledu případných smluvních ujednání, tak z pohledu možného bezdůvodného obohacení, však je především nezbytné, aby žalobkyně uvedla, na základě jaké skutečnosti (proč) zboží žalované

dodala a proč jí žalovaná za dodané zboží měla platit. Mělo-li jít - jak se tvrdí až v dovolání - o smluvní vztah založený telefonickou objednávkou (telefonickými objednávkami) žalované, na niž žalobkyně reagovala dodáním zboží a jeho fakturací, pak bylo nutné uvedenou skutečnost v žalobě také tvrdit. Přitom nestačí jen tvrzení, že zde je objednávka žalované. K tomu, aby mohl soud posoudit, zda došlo k uzavření smlouvy na základě objednávky žalované, je nezbytné zjistit nejen to, zda taková objednávka má náležitosti kupní smlouvy podle § 409 odst. 2 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), tj. zda v ní bylo specifikováno dostatečně určitě požadované zboží a kupní cena nebo způsob jejího určení, nýbrž i to, zda účastníci dodrželi postup při uzavírání smlouvy stanovený v § 43 a násl. občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), včetně údaje o datu telefonické objednávky (z něž mohl soud prvního stupně zejména zjistit, zda dovolatelka přijala návrh smlouvy včas ve smyslu ustanovení § 43c a § 43b odst. 1 a 2 obč. zák. (srov. *mutatis mutandis* též výše označené usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 830/2002)). Potud tedy dovolání žalobkyně zjevně neobstojí, jelikož důvod postupu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. dán byl a neúplnost žaloby nebyla zhojena ani doplňujícím podáním žalobkyně z 20. března 2001. Skutečnost, že ve věci byl dříve vydán platební rozkaz, nedostatky žaloby nikterak nezhojuje.

Dovolatelce však je nutno přisvědčit v tom, že výzva podle § 43 odst. 1 o. s. ř. musí být formulována přesně, jednoznačně a srozumitelně. Jejím obsahem nemůže být pouhý demonstrativní výčet skutečností, o které je nutno žalobu doplnit (a to i tehdy, šlo-li - jako v tomto případě - o účastnici řízení zastoupenou od počátku řízení advokátem). Povinností soudu prvního stupně bylo přesně specifikovat, která další žalobní tvrzení jsou nezbytná pro to, aby žaloba byla projednatelná; výzva ovšem tímto způsobem formulována nebyla. Požadavek, aby žalobkyně doplnila vylíčení rozhodujících skutečností „ve vazbě na důvodnost jednotlivě vyúčtovaných faktur co do vzniku závazku a jeho splnění“, nevytváří jasnou představu o tom, jaká další žalobní tvrzení jsou po žalobkyni požadována a uvedené neplyne ani z odůvodnění výzvy, jež je zcela nekonkrétní (obsahuje pouze úplnou citaci ustanovení § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o. s. ř. vymezujících náležitosti podání a žaloby a konstatování, že podání žalobkyně tyto náležitosti nemá). Výzva učiněná soudem prvního stupně v této věci proto nemohla založit účinky podle § 43 odst. 2 o. s. ř.

Pro vady, které brání pokračování v řízení, pak soud může žalobu odmítnout, jen jestliže žalobce byl o tomto následku poučen. Odvolací soud pochybil, pokud se vůbec nezabýval správností poučení soudu prvního stupně v usnesení ze dne 7. března 2001 č.j. 17 Cm 395/2000-19, ohledně následků nesplnění výzvy, resp. nečinnosti či neodstranění vad podání, kterého se dostalo žalobkyni v tomto usnesení.

Neodstraní-li žalobce přes výzvu předsedy senátu vady podání, které brání pokračování v řízení, závisí další postup soudu na tom, zda jde o podání, kterým se zahajuje řízení. Jedná-li se o podání, kterým se zahajuje řízení, soud podání odmítne; k ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. Žaloba je podání, kterým se zahajuje řízení. Protože poučení o tom, jaké jsou následky neodstranění vad podání, je třeba účastníku poskytnout - stejně jako jiná poučení o jeho procesních právech a povinnostech - jednoznačně a konkrétně, musí být z něj bez dalšího zřejmé rovněž to, která z alternativ dalšího postupu soudu se ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. uplatní, tj. zda soud usnesením podání odmítne nebo zda k vadnému podání nebude přihlížet (blíže srovnej výše označené usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 370/2002).

V projednávané věci soud prvního stupně v usnesení ze dne 7. března 2001 žalobkyni poučil, že „podle § 43 odst. 1 o. s. ř. nemá-li podání náležitosti stanovené v § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o. s. ř. ve vazbě na ust. § 21 a § 32 o. s. ř. vyzve soud účastníky, aby nesprávné nebo neúplné podání bylo opraveno nebo doplněno. Nebude-li přes výzvu soudu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna.“ Uvedené poučení, jež náležitě nerozlišilo, podle které z alternativ uvedených v ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. bude soud v případě neodstranění vad podání dále postupovat, nelze považovat za odpovídající požadavku ustanovení § 43 odst. 2 věty třetí o. s. ř., neboť žalobkyni neposkytlo přesnou a určitou informaci o následcích „nečinnosti či neodstranění vad podání“. Rozhodnutí o odmítnutí žaloby z tohoto důvodu nebylo v souladu se zákonem.

Lze tedy uzavřít, že dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. byl uplatněn právem. Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení zrušil; protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, 3 a 6 o. s. ř.).

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)